

Sygn. akt II AKa 368/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Piotr Schab

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok (spr.)

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: – Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 r.

sprawy z wniosku A. Ć. syna B. i K. urodz. (...) w J.

o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawcy i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 sierpnia 2020 r. sygn. akt VIII Ko 79/19

- 1) *utrzymuje wyrok w mocy w zaskarżonej części;*
- 2) *wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 368/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2020 r.
sygn. akt VIII Ko 79/19

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy A. Ć.

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>	

Wskazać fakt	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1)	W odniesieniu do odszkodowania:	# zasadny
2)	I. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść	# częściowo zasadny
3)	orzeczenia w zaskarżonej części, a mianowicie art. 7 KPK w	# niezasadne
4)	zw. z art. 410 KPK poprzez dokonanie przez Sąd I instancji	# zasadny
5)	w toku postępowania całkowicie dowolnej, a nie swobodnej, oceny	# częściowo zasadny
6)	dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz	# niezasadne
7)	wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, której nie poprzedziło	
8)	ujawnienie wszystkich okoliczności sprawy, a polegającej na ustaleniu, iż wnioskodawca "nie udowodnił tego, aby w wyniku tymczasowego aresztowania poniósł szkodę materialną" [v. s. 9 uzasadnienia wyroku] oraz "nie udowodnił, aby tymczasowe aresztowanie skutkowało utraceniem przez niego spodziewanych korzyści" [v. s. 9 uzasadnienia wyroku], podczas gdy wnioskodawca został wydalony ze służby w Policji z powodu zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, albowiem inni funkcjonariusze policji, którzy byli zawieszani w sprawach powiązanych z A. F., byli przywracani do służby po trzymiesięcznym zawieszeniu, jeśli nie stosowano wobec nich wzmiankowanego środka	

zapobiegawczego, co implikuje wnioski, że szkoda w postaci utraconych zarobków w okresie od 18 sierpnia 2009 roku do 3 października 2018 roku, tj. kiedy wnioskodawca pozostawał poza służbą w Policji, pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym z zastosowaniem wobec niego bezprawnego aresztu

II. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia w zaskarżonej części, polegające na przyjęciu,

że:

- "brak możliwości awansu wnioskodawcy jest skutkiem jego aktualnej kondycji psychicznej" [v. s. 9 uzasadnienia], podczas gdy wnioskodawca w toku przedmiotowego postępowania nigdy nie podnosił takiej okoliczności i konsekwentnie domagał się tytułem odszkodowania utraconych zarobków w okresie, kiedy pozostawał poza służbą w Policji,

- wnioskodawca twierdzi, "że prowadzone śledztwo, pobyt w areszcie śledczym a następnie dalsze prowadzone postępowanie sądowe przekreśliły karierę i możliwości jego awansu zawodowego" [v. s. 13 uzasadnienia wyroku], podczas gdy wnioskodawca w toku przedmiotowego postępowania nigdy nie podnosił takich okoliczności i konsekwentnie domagał się tytułem odszkodowania utraconych zarobków w okresie, kiedy pozostawał poza służbą w Policji.

1. obraży przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1, tj. art. 445 §

1 i 2 ustawy z 23 kwietnia 1964 roku kodeks cywilny (dalej: KC) w zw. z art. 552 § 4 KPK w zw. z art. 552 § 1 KPK poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, skutkujące częściowym oddaleniem roszczeń wnioskodawcy z tytułu zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę na skutek niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania, a także bez należytego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji przyjęcie, że odpowiednią w stosunku do doznanej przez wnioskodawcę krzywdy jest suma 135 000,00 zł (słownie: sto trzydzieści pięć tysięcy złotych), podczas gdy:

- przed zatrzymaniem i zastosowaniem wobec wnioskodawcy aresztu wykonywał on zawód funkcjonariusza policji, który jest zawodem zaufania publicznego

- do zatrzymania wnioskodawcy doszło w miejscu pracy, w hermetycznym środowisku pracowniczym w formacji Policji garnizonu stołecznego, co naturalnie zmieniło postrzeganie jego osoby w środowisku policyjnym

- w sposób demonstracyjny dokonano przeszukania szafki ubraniowej, samochodu oraz pokoju hotelowego wnioskodawcy, aby tym bardziej go upokorzyć

- od momentu zatrzymania straszono wnioskodawcę, że jeśli się nie przyzna do stawianych mu zarzutów, to zostanie tymczasowo aresztowany aż do rozpoczęcia postępowania sądowego

- zastosowany wobec wnioskodawcy areszt miał znamiona tzw. aresztu wydobywczego

- był to pierwszy pobyt wnioskodawcy w areszcie przy nienagannej linii życiowej

- przez pierwszy miesiąc osadzenia wnioskodawca przebywał w krytycznych warunkach sanitarnych

- wnioskodawca został odwiedzony w areszcie tylko jeden raz przez siostrę po około jednego miesiąca od osadzenia i przez ten czas nie miał żadnych wieści o rodzinie, a nade wszystko o tacie, z którym był bardzo zżyty

- podczas pobytu w areszcie stan zdrowia wnioskodawcy pogorszył się (chroniczne przeziębienie, przetoka zęba, rozvolnienia spowodowane przewlekłym stresem), zaś tymczasowe aresztowanie uniemożliwiło mu korzystanie z wysoko notowanej opieki medycznej w Zakładach Opieki Zdrowotnej MSWiA, w tym w CSK MSWiA w W.

- wnioskodawca źle znosił warunki panujące w areszcie i korzystał z konsultacji psychologicznych

- na czas spacerów wnioskodawca był przynoszony do cel zajmowanych przez kryminalistów, których służba więzienna uprzedzała, iż dokwateruje im policjanta, a konkretnie, że "podrzuca im psa"

- dwukrotnie obmówiono wnioskodawcy środków przeciwbólowych na bardzo mocny ból chorego zęba

- pogorszył się stan zdrowia taty wnioskodawcy, który bardzo przeżywał, że syn przebywa w areszcie, co ostatecznie

doprowadziło do jego przedwczesnej śmierci

- na skutek zastosowania tymczasowego aresztowania (odeszła od wnioskodawcy ukochana kobieta, z którą był związany przez dekadę i planował wspólne życie

- wobec powyższego wnioskodawca utracił zaufanie do kobiet i do dzisiaj nie ułożył sobie życia

- na skutek stresu związanego z tymczasowym aresztowaniem Wnioskodawca rozchorował się dermatologicznie (świerzbiczka guzkowa i zmiany bielacze), w tym na miejscach intymnych, i prawdopodobnie już do końca życia będzie cierpiał na te schorzenia, albowiem wdrożone, długoletnie, leczenie nie przyniosło żadnej poprawy

- zmiany bielacze umiejscowione na członku i jądrach wnioskodawcy rzutują na jego kontakty z kobietami, które nie potrafią zaakceptować wzmiankowanej choroby, co w sposób wydalby wpływa także na jego aktywność seksualną

- od wyjścia z aresztu do chwili obecnej wnioskodawca korzysta z konsultacji psychologicznych

- wnioskodawca został napiętnowany zarówno w środowisku policyjnym, jak i małej społeczności ludności mieszkającej w U., skąd pochodzi

- wnioskodawca utracił licencję pracownika ochrony fizycznej drugiego stopnia

- wnioskodawca stracił wiele lat pracę, którą kochał

- co determinuje wniosek, iż powyższa kwota w realiach niniejszej sprawy przedstawia wartość symboliczną i nie oddaje kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia, zaś w obliczu całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż sumą odpowiednią tytułem zadośćuczynienia jest kwota 500 000,00 zł (słownie: pięćset tysięcy złotych)

W odniesieniu do zadośćuczynienia:

2. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w zaskarżonej części, a mianowicie:

1. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez dokonanie przez Sąd I instancji w toku postępowania całkowicie dowolnej, a nie swobodnej, oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, której nie poprzedziło ujawnienie wszystkich okoliczności sprawy, a polegającej na przyjęciu, że odpowiednia suma zadośćuczynienia to iloczyn kwoty 30 tys. złotych oraz liczby miesięcy, które wnioskodawca spędził w areszcie. [v. s. 18 uzasadnienia wyroku], podczas gdy ustalone w ten sposób zadośćuczynienie nie może być uznane za odpowiednie do krzywdy wyrządzonej pozbawieniem wolności, ponieważ krzywda ta wzrasta wręcz w postępie geometrycznym w miarę przedłużania się czasu niesłusznego pozbawienia wolności, a także musi być zindywidualizowana

2. art. 424 § 2 KPK poprzez nieustosunkowanie się w żaden sposób w uzasadnieniu

	<p>wyroku do powodów, dla których Sąd I instancji uznał, że żądana przez wnioskodawcę kwota 500 000,00 zł (słownie: pięćset tysięcy złotych) stanowiłaby nieuzasadnione nadmierne wzbogacenie [v. s. 78 uzasadnienia wyroku].</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1) Zarzuty I i II dotyczące odszkodowania są w całej rozciągłości bezzasadne.</p> <p>Sąd I instancji zbadał i rozważył bowiem całokształt okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w tym zakresie oraz ocenił zebrane dowody w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego a więc o obrazie przepisów art. 7 i 410 k.p.k. nie może być mowy. W oparciu o całokształt prawidłowo ocenionych dowodów i okoliczności, Sąd ten poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne, dotyczące kwestii odszkodowania należnego wnioskodawcy i przyjął na tej podstawie w pełni trafny i logiczny wniosek, iż wnioskodawca nie udowodnił by w wyniku tymczasowego aresztowania poniósł szkodę materialną (która by dotychczas nie została zrekompensowana), zarówno w postaci rzeczywistego uszczerbku majątkowego (damnum emergens) jak i w postaci utraconych korzyści (lucrum cessans).</p> <p>2) Przy tym, wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w uzasadnieniu apelacji (str. 12), Sąd rozpoznał istotę sprawy, rozstrzygając w całości o żądaniu</p>		

wnioskodawcy, w tym również, co do zasady, w zakresie dotyczącym przyznaniu utraconych zarobków, które stanowić miałyby element spodziewanych przez wnioskodawcę korzyści (*lucrum cessans*) i co do których to korzyści Sąd odniósł się w pkt 3.2 Lp. 3.2.1. uzasadnienia wyroku (str. 9).

3) Konkluzja Sądu I instancji, iż wnioskodawca nie udowodnił tego, że w wyniku tymczasowego aresztowania poniósł szkodę materialną w postaci utraconych korzyści (*lucrum cessans*), jest oczywista i przekonująca. Nie sposób zatem podzielić zastrzeżeń skarżącego wskazujących, iż Sąd I instancji nie poświęcił powyższemu zagadnieniu bardziej pogłębionych rozważań, tym bardziej, że w świetle dokonanej przez ten Sąd trafnej oceny dowodów, rozważania tego typu byłyby po prostu zbędne.

Uwagi skarżącego dotyczące całokształtu rozważań Sądu I instancji w tym obszarze, mogą być lokowane, co najwyżej w obrębie ewentualnych naruszeń reguł sporządzania uzasadnień wyroków (art. 424 k.p.k.), które nie mogą stanowić podstawy odwoławczej w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k. (odnosi się to np. do zastrzeżeń dotyczących nieustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do kwestii dalszego przebiegu służby tych funkcjonariuszy policji, którzy przyznawali się do popełnienia czynów zarzucanych im w tej samej sprawie, w której zastosowano tymczasowe aresztowanie wobec wnioskodawcy).

4) Powyższy, słuszny, wniosek Sądu dotyczący nieudowodnienia, iż tymczasowe aresztowanie skutkowało utraceniem korzyści

oczekiwanych przez wnioskodawcę, jest uzasadniony tym, iż wnioskodawca nie wykazał, po pierwsze, że jego zwolnienie z pracy w Policji pozostawało w związku przyczynowym z tymczasowym aresztowaniem oraz, po drugie, że osiągnięte przez niego niższe zarobki w latach 2007 – 2018, były skutkiem stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w latach 2006 – 2007.

5) Po pierwsze zatem wnioskodawca nie udowodnił, że tymczasowe aresztowanie skutkowało zwolnieniem go ze służby w dniu 17 sierpnia 2009 r., oraz (wcześniej) zawieszeniem go w czynnościach służbowych – od 1 grudnia 2006 r.

Przeciwnie, wszystkie decyzje podejmowane w tym zakresie przez Policję, były bezpośrednio związane z toczącym się przeciwko wnioskodawcy postępowaniem karnym, a nie z jego tymczasowym aresztowaniem. Przy tym, jak wskazuje się w ugruntowanym w tej mierze orzecnictwem Sądu Najwyższego (trafnie przytoczonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku), dla wysokości odszkodowania przyznawanego w trybie art. 552 § 4 k.p.k. nie mają znaczenia okoliczności związane z samym oskarżeniem i toczącym się procesem, zaś podstawą zasądzenia odszkodowania jest tu wyłącznie szkoda wynikła z zastosowania niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

6) Pierwsza decyzja Komendanta Rejonowej Policji w W. tj. rozkaz personalny z dnia 23 listopada 2006 r. o zawieszeniu wnioskodawcy

w czynnościach służbowych od 1 grudnia 2006 r. do 28 lutego 2007 r., oparta była o przepis art. 39 ust. 1 ustawy o Policji (w ówczesnym brzmieniu) stanowiący, iż w razie wszczęcia przeciwko policjantom postępowania karnego zawieszenie w czynnościach jest obligatoryjne (k. 38). Zatem żadnego znaczenia nie miał tu fakt aresztowania wnioskodawcy. Również kolejny rozkaz personalny z dnia 13 lutego 2007 r. o przedłużeniu zawieszenia w czynnościach służbowych wnioskodawcy, był związany z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym i znajdował oparcie w art. 39 ust. 3 ustawy o Policji stanowiącym, iż w szczególnie uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w czynnościach można przedłużyć do czasu ukończenia postępowania karnego (k. 39).

W rozkazy personalnym z 6 lipca 2009 r. o zwolnieniu wnioskodawcy ze służby w Policji z dniem 31 lipca 2009 r. powołano się z kolei na przepis art. 41 ust. 2 pkt 9 ustawy o Policji, zgodnie z którym policjanta zwalnia się ze służby w przypadku upływu 12 miesięcy zawieszenia w czynnościach służbowych jeśli nie ustały przyczyny tegoż zawieszenia. Z uzasadnienia ww. rozkazu nie wynika natomiast by jego przyczyną było uprzednie tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy lecz wprost powołano się w nim na fakt kontynuowania wobec niego postępowania karnego (k. 45). Podobna sytuacja występuje w ostatecznym rozkazy z dnia 7 października 2009 r., w którym zmieniono datę zwolnienia na 17 sierpnia 2009 r. (k. 46). Zatem okoliczność, iż inni funkcjonariusze Policji (objęci wraz z wnioskodawcą, tym samym

postępowaniem karnym), którzy przyznali się do winy, nie zostali zwolnieni z Policji, nie oznacza, iż przyczyną zwolnienia wnioskodawcy ze służby było jego tymczasowe aresztowanie.

Podmiotami podejmującymi decyzje w tym przedmiocie były osoby pełniące funkcje przełożonych wnioskodawcy – tj. Komendant Rejonowy Policji w W. oraz Komendant Stołeczny Policji. Nie wykazano natomiast w ramach niniejszego postępowania, by osoby te kierowały się, przy rozstrzygnięciu kwestii zawieszenia a następnie zwolnienia wnioskodawcy ze służby, faktem, iż był on tymczasowo aresztowany a nie jedynie (ujętymi w ustawie o Policji) przesłankami, związanymi z toczącym się, przeciwko niemu postępowaniem karnym, w tym ewentualnie jego postawą (taktyką procesową) prezentowaną w toku tegoż postępowania.

7) Po drugie, wnioskodawca nie udowodnił, że fakt osiągnięcia przez niego w latach 2007 – 2018 niższych (jak twierdzi) zarobków, od tych które osiągałby pracując w tym czasie w Policji, był skutkiem jego tymczasowego aresztowania w latach 2006 – 2007.

Warto w tym kontekście odnotować, iż wnioskodawca był w ww. okresie w miarę młodym, nieobarczonym rodziną i dość dobrze wykształconym mężczyzną (technik mechanik budowy maszyn, po maturze z prawem jazdy kategorii A, B, i T), który miał w związku z tym, prawie nieograniczone, możliwości podejmowania szeregu bardziej intratnych prac, przynoszących w tym czasie (zwłaszcza w obrębie

aglomeracji (...)), znacznie wyższe dochody niż zatrudnienie w Policji.

8) Przy tym, to nie jest tak (jak sugeruje skarżący), iż wnioskodawca posiadał jakieś wyjątkowe predyspozycje, czy też umiejętności, które pozwalałyby mu wyłącznie na pełnienie służby w Policji, wykluczając zarazem inne formy zatrudnienia. Zważyć bowiem należy, że wnioskodawca zatrudnił się w Policji dopiero w wieku ok. 35 lat i do chwili zastosowania tymczasowego aresztowania pełnił tam służbę przez niespełna 2 lata (grudzień 2004 – listopad 2006 r.). Wcześniej odbywał w Policji jedynie wojskową służbę zastępczą (w latach 1992 – 1994). A zatem nie można przyjmować, iż w przypadku wnioskodawcy, występował syndrom osoby, która całe życie poświęciła pracy w jednym zawodzie i która - mając w związku z tym zawężone umiejętności i ograniczone perspektywy rozwoju – nie mogła się odnaleźć na rynku pracy oraz nie była zdolna do podjęcia innego zatrudnienia.

9) Wypada w tym kontekście zwrócić uwagę na wyjątkową bierność wnioskodawcy, który w omawianym wyżej 11 – letnim okresie (2007 – 2018) jedynie kilkakrotnie próbował podjąć stałą pracę w charakterze kierowcy (k. 121v). Przy tym wnioskodawca w swoich zeznaniach powołał się tylko na jeden konkretny przypadek tj. próbę zatrudnienia w hurtowni spożywczej w miejscowości L., gdzie powodem negatywnej decyzji miała być jego przeszłość tj. areszt i usunięcie z Policji (k. 122).

O ile jednak można przyjąć założenie, iż akurat w tym jednym przypadku potencjalny pracodawca

z miejscowości L. uzyskał (w nieustalony sposób), informację o tymczasowym aresztowaniu wnioskodawcy, to po prostu nie jest możliwym by fakt stosowania tegoż środka wobec niego, w okresie listopad 2006 – marzec 2007, mógł stanowić realną przeszkodę w podjęciu pracy w szeregu innych przedsiębiorstwach na terenie Polski [choćby w P. gdzie był zameldowany lub w niedalekiej W. i okolicznych miejscowościach] przez cały 11 - letni okres od 2007 do 2018 r. Wnioskodawca w tym czasie nie był rejestrowany w KRR jako osoba skazana, zaś pracodawcy nie mieli możliwości legalnego uzyskiwania informacji o jego tymczasowym aresztowaniu. Również wnioskodawca nie był zobligowany do ujawniania tegoż faktu wobec pracodawcy, zaś pracodawca nie miał prawa o to pytać.

W świadectwie służby w Policji, które mogło by być okazywane w trakcie ewentualnych rozmów kwalifikacyjnych nie były ujawnione informacje dotyczące tymczasowego aresztowania wnioskodawcy. W pkt 3 świadectwa wskazano, iż stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby, powołując ww. art. 41 ust. 2 pkt 9 ustawy o Policji, w którym nie ma mowy o tymczasowym aresztowaniu (str. 88, 96 akt personalnych cz. III).

10) Wnioskodawca (o czym była już mowa) nie miał, po uchyleniu tymczasowego aresztowania, jakichkolwiek ograniczeń co do możliwości podjęcia pracy poza Policją (w szczególności po upływie z dniem 17 sierpnia 2009 r. okresu zawieszenia w czynnościach służbowych).

Tym samym, wnioskodawca mógł podejmować skuteczne działania, w celu zdobycia innych dodatkowych kwalifikacji zawodowych, pozwalających na zatrudnienie poza dotychczasową branżą policyjną i ochroniarską – o czym świadczy chociażby fakt podejmowania dorywczych prac budowlanych (k. 121v). Przy czym z treści decyzji KW Policji w L. z dnia 3 lipca 2007 r., cofającej wnioskodawcy licencję pracownika ochrony, nie wynika by jej podstawą było [uchylone już w tym czasie - od marca 2007 r.] tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy.

11) Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd I instancji trafnie wykazał, że straty (damnum emergens), które na skutek tymczasowego aresztowania poniósł wnioskodawca w okresie zawieszenia (w latach 2006 – 2009) zostały już wyrównane przez Policję i że zarazem wnioskodawca nie udowodnił, by z tego tytułu poniósł jeszcze inne szkody, zwłaszcza w postaci utraty spodziewanych korzyści ((lucrum cessans).

Tym samym za chybione uznać należy sformułowane w pkt I i II apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, które miałyby wpływać na kształt wyroku w rozumieniu art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., w zakresie dotyczącym żądania odszkodowania, w tym również odszkodowania z tytułu rzekomo utraconych zarobków za lata 2009 – 2018. Natomiast zakwestionowane przez skarżącego w pkt II apelacji sformułowania Sądu I instancji, dotyczące aktualnego braku możliwości awansu wnioskodawcy z powodu jego kondycji psychicznej, jak też przekreślenia kariery wnioskodawcy

i możliwości jego awansu zawodowego, które niewątpliwie nie przystają do rzeczywistych wypowiedzi wnioskodawcy w tym zakresie, mogą być uznane co najwyżej za pewną niezręczność i mankament uzasadnienia wyroku (art. 424 k.p.k.), nie zaś za uchybienie, które mogłoby rzutować na treść i prawidłowość tegoż orzeczenia (w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k.), w części dotyczącej braku szkody materialnej.

12) Bezzasadne są też zarzuty apelacyjne (z pkt 1 i 2) dotyczące wysokości kwoty **zadośćuczynienia** przyznanego wnioskodawcy.

Sąd I instancji uwzględnił bowiem nieomal wszystkie okoliczności przytoczone w tym zakresie w apelacji oraz nadał im właściwą, wysoką, rangę o czym świadczy chociażby fakt, iż zasądzono na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie w kwocie o wiele wyższej niż kwoty przyznawane w innych tego typu sprawach. Nawet jeżeli przyjąć, że pewne okoliczności zostały niewymienione w powyższym kontekście w uzasadnieniu wyroku, to i tak uznać trzeba, że zasądzona kwota, jest na tyle pokaźna, iż w pełni odzwierciedla i rekompensuje rozmiar krzywd doznanych przez wnioskodawcę w związku z jego tymczasowym aresztowaniem.

Również fakt, iż Sąd nieopatrznie odwołał się w swoich rozważaniach do przelicznika miesięcznego, przy określaniu wysokości kwoty zadośćuczynienia (słusznie krytykowanego w orzecznictwie), nie podważa prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie i trafności ustalenia, iż kwota 135.000 zł tytułem zadośćuczynienia

jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 2 k.c. Tym samym o obrazie przepisów wskazanych w pkt 1) apelacji tj. art. 455 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. oraz w pkt 2)1. apelacji tj. art. 7 i 410 k.p.k. nie może być mowy.

Natomiast zarzut obrazy art. 424 § 2 k.p.k. podniesiony w pkt 2) 2. apelacji nie może być, jak już wcześniej wskazano, uznany za podstawę odwoławczą w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k. albowiem uchybienia w zakresie konstrukcji uzasadnienia wyroku nie mogą, z natury rzeczy, rzutować na treść tegoż orzeczenia.

13) W szczególności Sąd I instancji dostrzegł, w pełni uwzględnił i odzwierciedlił należyście w wysokości zadośćuczynienia, takie (podnoszone w apelacji) okoliczności jak: zatrzymanie wnioskodawcy w miejscu pracy i ostentacyjne przeszukiwanie szafek i samochodu, fakt, iż wnioskodawca był funkcjonariuszem policji, przez co był traktowany przez współwięźniów z pogardą, zastraszanie przez funkcjonariuszy prowadzących śledztwo (str. 17 – 18 uzasadnienia) wydobywczy charakter tymczasowego aresztowania (str. 11), dobrą opinię jaką cieszył się wnioskodawca w pracy i w swoim środowisku (str. 17), fatalne warunki sanitarne, rozłąkę z rodziną i tylko jednorazowe spotkanie z siostrą (str. 5, 18), pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy w tym powstanie stanów zapalnych i przeziębień oraz choroby dermatologicznej (str. 18 i str. 6), przy niezapewnieniu mu odpowiedniej opieki medycznej, odejście narzeczonej, pogorszenie się jego kondycji psychicznej (str. 18, str. 6, 7). Nawet jeżeli Sąd nie

przytoczył w ramach uzasadnienia wyroku wszystkich okoliczności, w sposób tak szczegółowy, jak uczyniono to w ramach apelacji to i tak wszystkie te okoliczności były ujawnione w trakcie postępowania dowodowego, i znalazły się w podstawie dowodowej wyroku obejmującej dowody uznane przez Sąd za wiarygodne. Dotyczy to np. dowodów na okoliczność informowania przez funkcjonariuszy służby więziennej kryminalistów z innych cel, iż „podrzucają im psa”, co narażało wnioskodawcę na szykany (str. 6 uzasadnienia), napiętnowania i ostracyzmu w środowisku zawodowym i w miejscu zamieszkania (str. 6) i korzystania z konsultacji psychologicznych (str. 6 – 7) itp. Co do zasady Sąd dał wiarę wszystkim dowodom przeprowadzonym w sprawie, które w istocie wspierały wersje wydarzeń przedstawionych przez wnioskodawcę, za wyjątkiem stwierdzeń wnioskodawcy wiążących przebieg jego kariery zawodowej z tymczasowym aresztowaniem.

Kwestia ta była już omawiana w ramach rozważań dotyczących zarzutów związanych z odszkodowaniem (utraconymi zarobkami) i nie rzutuje ona na kształt rozstrzygnięcia w zakresie zadośćuczynienia. Skoro zatem Sąd dał wiarę wszystkim przeprowadzonym w sprawie dowodom, łącznie z zeznaniami wnioskodawcy, w zakresie dotyczącym okoliczności istotnych dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, to (wbrew zastrzeżeniom skarżącego) nie sposób uznać, iż którakolwiek z

tych okoliczności została przez Sąd bezpodstawnie pominięta.

Konkluzja powyższa nie dotyczy natomiast okoliczności związanych z utratą licencji pracownika ochrony oraz z wieloletnią utratą pracy w policji, które to, jak wcześniej wykazano (Lp. 3), nie pozostawały w związku przyczynowo skutkowym z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy.

W związku z powyższym uznać należy, że zarzuty dotyczące wysokości zadośćuczynienia z pkt 1 oraz pkt 2/1, 2/2 apelacji, podobnie jak zarzuty dotyczące odszkodowania z pkt I i II apelacji, są w całej rozciągłości bezzasadne. Tym samym za pozbawiony podstaw, uznać należy wniosek apelacyjny o zmianę wyroku (poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy odszkodowania oraz dalszej kwoty zadośćuczynienia) jak również alternatywny wniosek, o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Wniosek

o zmianę wyroku w części poprzez:

1. o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 289 705,59 zł (słownie: dwieście osiemdziesiąt dziewięć tysięcy siedemset pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy ponad zasądzoną kwotę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>tymczasowe aresztowanie dalszej kwoty w wysokości 365.000,00 (słownie: trzysta sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych), tj. łącznie 500 000,00 (słownie: pięćset tysięcy złotych), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty</p> <p>względnie</p> <p>o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji ponownego rozpoznania.</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
<p>przyczyny uznania wniosku z pkt Lp.5 za niezasadny omówiono w ramach rozważań z pkt Lp. 3) 4)</p> <p>przyczyny uznania wniosku z pkt Lp.6 za niezasadny omówiono w ramach rozważań z pkt Lp. 3), 4)</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano wyrok w zaskarżonej części tj. w pkt II oddalającym wniosek w części co do odszkodowania i zadośćuczynienia.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania w mocy omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 3), 4)	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	2)	Wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa na podstawie art. 554 § 4 k.p.k.

7. PODPIS

Piotr Schab Rafał Kaniok Paweł Dobosz

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt II wyroku		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana